

LAVINIA BETEA (coord.)
FLORIN-RĂZVAN MIHAI
ILARION ȚIU

21 AUGUST 1968
APOTEOZA
LUI CEAUȘESCU

Ediția a II-a

Între reprezentanții României și cei ai colosului sovietic apar dispute amenințătoare pentru stabilitatea alianței militare din lagărul comunist! Fronda o începuse tot Gheorghiu-Dej, neacceptând după retragerea trupelor sovietice din România (1958) manevre militare ale Tratatului pe teritoriul național și reducând durata serviciului militar de la 36 la 16 luni. Ceaușescu crește pretențiile de „egal”: propune ca postul de comandant-șef al Tratatului de la Varșovia – ocupat întotdeauna de sovietici – să fie acoperit, prin rotație, de țările membre, iar deciziile în problemele nucleare să fie luate în colectivul membrilor Tratatului. Fără a intra în detaliile acestor chestiuni, reținem că, în primăvara lui 1968, la Sofia (pentru prima dată în istoria Tratatului), s-a adoptat un document fără semnătura românilor. Conform surselor românești, refuzul lui Ceaușescu fusese logic: înainte stabilirii Consiliului Militar și al Statului-Major al Tratatului, trebuia rezolvată problema statutului Comandamentului Unit. („Am atenționat – îi spune Ceaușescu lui Dubček, referindu-se la aceasta, cu câteva zile înainte invaziei – că Tratatul de la Varșovia a fost creat împotriva țărilor imperialiste și nu ca să se amestece în chestiunile interne ale țărilor socialiste.”) Când ceilalți „șase” semnatori ai documentelor de la Sofia se reîntâlnesc la Dresda pentru discuții despre Comitetul Politic Consultativ al Tratatului și CAER (23 martie), România e absentă. Dar „oamenii nu știu că România nu a fost invitată” (îi spune P. Niculescu-Mizil oaspetelui său Erwin Scharf, liderul PC Austriac).

Pe moment însă atuurile lui Ceaușescu sunt considerabile. Poziția României este atent monitorizată de experții și oamenii cu influență politică. Pe deasupra, pentru prima dată de la despărțirea lumii în cele două lagăre, un comunist – iar acesta e român! – se află în miezul politicii mondiale. Ministrul de

Externe al României, Corneliu Mănescu, era din toamna lui 1967 președintele celei de-a XXII-a sesiunea ONU. Din acest loc poate afla, poate evalua, contracara ori influența în favoarea țării sale!

Presiunile asupra României sunt reluate și prin intermediul CAER. În linia întâi e trimis Gomulka, care expediază la București (iunie 1968) un material pe tema „direcțiilor și metodelor de întărire a colaborării economice a țărilor membre ale CAER”. Ca și în Tratatul de la Varșovia, reacția lui Ceaușescu nu poate fi decât îngrijorătoare pentru ceilalți. Continuă contactele și trimite noi emisari cu sarcini economice în bârlוגul „imperialismului”. Echipament și tehnologie de vârf sunt solicitate acum de către români atât Americii, cât și Canadei (printre altele, Bârlădeanu, aflat într-o vizită în SUA, solicită acces la tehnica de calcul informatizată, inventată cu doar un an în urmă!)

Apreciau, oare, liderii României reformele și evoluția stării de spirit de la Praga? Din amintirile lui Alexandru Bârlădeanu, Ceaușescu nu avea totuși o atitudine admirativă. Voia să se opună însă, cu orice preț, sovieticilor. Și, mai ales, era convins, ca toată echipa lui Dej din vremea „Declarației” din 1964, că epoca șefiei absolute a Kremlinului trecuse.

Spre comunismul „cu față umană”

Așa cum la Paris, în primăvara lui 1968, studenții păreau categoria cel mai puțin expusă nemulțumirii, praghezii erau mai apropiați de paradisul terestru promis decât toți ceilalți cetățeni ai Estului „roșu”.

Începutul anului este plin de evenimente la vârful Partidului Comunist Cehoslovac. Cum centralismul democratic focalizează atenția asupra conducătorului partidului, tocmai aici

se produce schimbarea. În primele zile din ianuarie, Antonín Novotný (instalat la putere din 1953) e înlocuit cu Alexander Dubček. În discuție, apăruseră mai multe motive. Printre care, nepotrivitul cumul de funcții (Novotný rămânând până la sfârșitul lui martie în funcția de președinte al republicii). Acuzațiile ce i se aduceau însă pe fondul „reabilitării” comuniștilor condamnați în procesele staliniste postbelice au fost mortale carierei sale politice. Denunțarea vinovaților și eliminarea liderilor implicați în deciziile soldate cu execuția a 280 de vechi comuniști stârnea groază în rândul foștilor cominterniști. La vârfurile Partidului Comunist Cehoslovac se cerea adevărul. Până acum, „Raportul secret” (1956) nu avusese efecte în structura cadrelor partidului din Praga. Congresului al XXII-lea al PCUS (1961), ce reluate tema victimelor stalinismului, în plan local, la Praga și la București, avusese o interpretare comună: tocmai liderii cominterniști „epurați” în anii 1950 săvârșiseră culpa instituirii „cultului personalității”! Precum Ana Pauker și Vasile Luca în România, „Slánský și clica lui” fuseseră „adevărații” staliniști. În consecință, cei de la putere declară că n-aveau pe nimeni de „reabilitat”!

Dacă versiunii lui Dej i se aliaseră și ceilalți lideri români, la Praga apare o situație diferită. „Aripa slovacă” a partidului – al cărei vârf de lance este Gustáv Husák – revendică adevărul despre slovacii condamnați (în frunte cu fostul ministru de Externe, Vladimír Clementis) pentru „naționalism burghez”. De altfel, după ani buni de la moartea lui Stalin, Husák era încă în închisoare (1951–1960). Același Novotný fusese și în respectiva perioadă la putere. Astfel că o interpretare în cheia „morții sunt vinovați” întâmpina, în eșaloanele de la vârful partidului, virulente și îndreptățite critici. Dezvăluirile privind rolul consilierilor și serviciilor speciale sovietice din

anchetele anilor 1950 depășesc cercul închis al conducătorilor partidului. Interveniurile cu călăi și victime publicate în presa tulbură și mulțimea. Amploarea dezbaterilor îi irită pe liderii Kremlinului. După lunga perioadă de închistare, grupuri de intelectuali, artiști, politicieni și mai ales mulți, foarte mulți cetățeni obișnuiți intră în febrilitatea proiectelor, discuțiilor și acțiunilor reformatoare. Preocupați sunt cu toții de liberalizarea economică, de libertățile civice și de chestiunea egalității reale a slovacilor cu cehii în stat. Într-o țară unde și în perioada interbelică partidul comunist fusese o forță parlamentară, iar economia printre cele mai avansate din Europa, disciplina de fier a proletariatului nu mai putea fi invocată.

Criza ideologică prin care trece partidul nu poate fi separată de chestiunile economice. Nuclee reformiste apăruseră începând din 1963, străluciți specialiști precum Šik, Mlynář și Richta fiind în relație directă cu puterea politică prin intermediul unor comisii de lucru. În consecință, Congresul al XIII-lea al Partidului Comunist Cehoslovac (1966) adoptă „Noul model economic”, cu inspirație din NPE-ul leninist (1921–1924). Prin el, rolul instituției furnizoare a planului unic centralizat este redus la dimensiunea de „consultant”. Întreprinderile tind spre o autonomie ce le îngăduie decizia în subvenții, exporturi ori împrumuturi. Egalitarismul ideologic este abandonat, iar relațiile dintre angajați este stimulată concurența prin salarizare. Spre deosebire de România, unde „democrația” funcționează fără probleme „pe hârtie” și în discursul public, Cehoslovacia încearcă aplicarea reformelor în litera și spiritul lor.

Dialogul dintre putere și cetățeni scoate la iveală alte tendințe și interese, generează noi idei și proiecte. Scriitorii și oamenii de cultură avansează marile provocări. După ce pun

în discuție independența literaturii față de putere, în vara lui 1967, scriitori precum Ludvík Vaculík, Milan Kundera, Ivan Klíma, Pavel Kohout enunță idei de ordinul socialismului radical, opuse dogmei „socialismului științific”.

Un context favorabil, așadar, marilor speranțe puse în Alexander Dubček, noul lider al partidului! În prezentarea biografiei sale, resemnificată de evenimentele al căror protagonist va deveni, s-a vorbit puțin sau deloc despre rădăcinile sale sovietice. Tatăl lui Dubček, dulgher, emigrase din Slovacia în America. De acolo se exilează, la finele anilor 1920, în URSS. Familia Dubček, împreună cu alți slovaci atrași de mirajul „vieții noi”, au fost repartizați într-un colhoz din Kârgâzstan. Micul Alexander avea pe atunci 4 ani. Când Stalin a decis să înlăture pericolul imixtiunii altor state – sub pretextul interesului față de cetățeni ai lor aflați în Uniunea Sovietică –, cerând nou-veniților fie să opteze pentru cetățenia sovietică, fie să revină în țările de origine (1938), familia Dubček s-a repatriat în Slovacia. În război, Alexander a luptat în formațiile de partizani contra naziștilor. Și-a început apoi cariera politică de activist în organizația de tineret. Studiile le-a încheiat la Școala Superioară de Partid din Moscova (1958), după ce petrecuse acolo ultimii trei ani. Dobândise astfel un profil ideal pentru liderul comunist al anilor 1960!

Venirea lui în fruntea Partidului Comunist Cehoslovac (ianuarie 1968) n-a contravenit preferințelor sovietice. Dimpotrivă, după cum scrie fostul ofițer KGB Oleg Gordievski, kaghebiștii ce monitorizau zona îl numeau „Sașa al nostru”. Și Brejnev îi oferise dovezi clare de simpatie în vizita întreprinsă la Praga cu câteva zile înaintea alegerii lui (în decembrie 1967). În chiar discursul de preluare a funcției, Dubček dă asigurări că nu vrea să abandoneze nici calea socialismului, nici

Tratatul de la Varșovia. Apar însă în vocabularul activ al puterii cuvinte-cheie cu sensuri noi: adevăr, cultură, autogestiune și consilii muncitorești. Cum în februarie se pregătea cea de-a XX-a aniversare a instaurării puterii comuniste, așteptările populației în ceea ce privește reformarea se revărsau înspre Dubček și apropiații săi.

Însă chiar revenirea la matca marxism-leninismului, reclamată și de noua generație a liderilor reformatori praghezi, atenta la liniștea lagărului. Kremlinul le catalogase deja solicitările drept „revizionism” periculos! Din „autogestiune” (înțeleasă ca liberă asociere a muncitorilor ce urmau, după utopia lui Marx și aplicațiile iugoslave, să dispună de roadele muncii lor) decurgea, în viziunea Moscovei, demolarea „centralismului democratic”. Iar pluralismul consiliilor muncitorești (inspirate din sovietele lui Lenin) păreau pasul dinaintea căderii în „prăpastia” pluripartidismului politic. În „comunismul cu față umană” – cum e numit la Praga scopul reformelor – se vorbea și de libertatea cuvântului! În proiectul acestor „reforme antiautoritare”, liderii inițiatori au avut tot sprijinul mulțimii. Consiliile muncitorești (cu „rolul spirit” al intelectualilor din interiorul lor!) și-au arătat însă eficiența abia în nefericitul moment al ocupației țării din august 1968.

Deocamdată, încă din ianuarie se constituie un grup de lucru cu sarcina redactării unui text ce va fi adoptat de către CC al PCC (5 aprilie), intitulat Programul de acțiune al Partidului Comunist Cehoslovac. Printre cei mai cunoscuți autori ai săi sunt sociologul Zdeněk Mlynář (fost coleg și prieten în studenție, la Moscova, cu Mihail Gorbaciov) și economistul Ota Šik. Acesta este documentul oficial al „Primăverii de la Praga”, botezată astfel după festivalul organizat la mijlocul lunii mai, cu prilejul comemorării compozitorului național

Bedřich Smetana. În România, în 12 numere consecutive ale oficiosului partidului, *Scînteia*, au fost publicate materiale pe tema programului de reformare praghez (aprilie).

„Programul” conține aserțiuni frapante pentru mentalitatea și aspirațiile vremii în blocul comunist. La capitolul drepturi cetățenești, citim, printre altele: „Nu este posibil ca, printr-o interpretare arbitrară, formulată de pe o poziție de putere, să se decreteze ce opinie poate sau nu poate fi exprimată public”; „Libertatea cuvântului trebuie să fie garantată prin anumite norme legale, cu o mai mare exactitate”; „Libertatea constituțională de circulație și, în primul rând, călătoriile concetățenilor noștri în străinătate trebuie să fie garantate cu strictete de lege”. Interesele unei minorități se cer de asemenea garantate (prevedere interpretată de sovietici ca tendință de federalizare a țării). Tribunalele se preconizau a fi independente, iar arta eliberată de constrângerea politicului.

Bulgărele euforiei publice crește. Dubček e în apogeul popularității pe care-l poate atinge un conducător în vremuri de pace. În triumf sărbătorec, pe 1 Mai, mulțimile sunt entuziasmate de speranța schimbării. Valul reformator se amplifică. În articole este pus sub semnul întrebării „rolul conducător” al Partidului Comunist și se vorbește despre pluripartidism – erezii de maximă gravitate în sanctuarul spiritului partinic și revoluționar!

Noutățile pragheze produc acum insomnii în „țările frățești”. „Nu i-a plăcut nici lui Tito ideea de a se da libertate și mișcării social-democrate – după cum mărturisea Corneliu Mănescu. Să nu mai vorbim despre spaima celor din Polonia, Germania Democrată sau Uniunea Sovietică!” Cât despre Ceaușescu, era convins – cum va fi, de altfel, și în „perestroika”

anilor 1980 – că le reformase pe toate, mai bine decât ceilalți și înaintea lor!

În vârtoarea evenimentelor, centrul rămâne tot Moscova. Conform documentelor consultate de istoricul Mihai Retegan în arhive străine, reiese că, oficial, Gomułka s-a plâns cel dintâi ambasadorului sovietic la Varșovia. Cehoslovacia, Iugoslavia și România, estimase Gomułka, sunt legate între ele prin dorința comună „de a se rupe de lagărul socialist, de a crea un fel de alianță specială închisă care ar putea apărea între ele”. În mediile înalte sovietice, Iugoslavia trecuse multă vreme drept „dușman”, România e acuzată mai de demult de „naționalism”, iar Cehoslovacia de „revizionism”! Întocmai cum după al Doilea Război Mondial apăruse spaima că Tito și Dimitrov complotază la fondarea unei Federații Balcanice, acum se agită fantoma Miciei Înțelegeri balcanice!

Curând după aflarea „noutății”, premierul sovietic Aleksei Kosîghin opinează că în Cehoslovacia au apărut „semnele unei contrarevoluții”. Iar Gomułka amplifică zvonurile: în spatele „contrarevoluționarilor” din Cehoslovacia acționează un grup în legătură cu România, Iugoslavia, Italia și Marea Britanie. Pe acest fond alarmist, Kosîghin telefonează primilor secretari din Varșovia, Berlin, Budapesta și Sofia, invitându-i să se prezinte, incognito, la Moscova, pe 8 mai. Aici, Jivkov propune, ca măsură de intimidare, organizarea de manevre pe teritoriul Cehoslovaciei. Condușe de mareșalul Iakubovski, comandantul trupelor Tratatului de la Varșovia, încep astfel marile manevre ale verii (20 iunie -29 iulie).

Publicarea manifestului „Două Mii de Cuvinte” (27 iunie) de către scriitorul Ludvík Vaculíc dinamitează spațiul public, deși conducerea partidului, conform raportului prezentat de Dubček, „a respins concluziile” sale. Pamflet la adresa

celor două decenii de guvernare comunistă, „Manifestul” în-deamnă la acțiuni împotriva autorităților, formarea de „comitete cetățenești” și a unui Front Național. Iar apărarea lor, la nevoie, va fi „cu arma în mână”. Semnăturile a peste o sută de personalități (oameni de știință, artiști, scriitori și sportivi) ce aderă la „Manifest” sporesc temerile „conservatorilor” de pretutindeni. Deși, la întâlnirea cu Kádár (din 13 iulie), Dubček îl liniștește, spunându-i că nici măcar un singur „comitet cetățenesc” nu s-a format încă, iar personalitățile ce semnaseră „Manifestul” sunt pur și simplu „oameni cinstiți”.

Liderii praghezi își afirmă continuu, cu orice prilej, adeziunea la CAER și Tratatul de la Varșovia. În mod cert, nici cetățenii Cehoslovaciei, nici conducătorii ei nu vor schimbarea regimului. Inclusiv rezultatele unui sondaj de opinie publicat în *Večerní Praha* (iulie) arată că 95% dintre intervieuați doresc să continue pe calea socialismului, doar 5% opinând că ar fi mai bună întoarcerea la capitalism.

La Moscova, „Manifestul” revarsă paharul. După publicarea documentului, furios, Brejnev îl „moralizează” telefonic pe Dubček. Faptul că i-a alertat și pe ceilalți lideri reiese din „informarea” primită de Ceaușescu (la 12 iulie) prin intermediul ambasadorului sovietic la București:

Acest document este în întregime îndreptat împotriva Partidului Comunist din Cehoslovacia, spre slăbirea pozițiilor socialismului în Cehoslovacia, interpretase Kremlinul. Autorii apelului „Două mii de cuvinte” cheamă la desfășurarea activității subversive în fiecare oraș, în fiecare raion, în fiecare uzină, în fiecare cooperativă.

În stilul caracteristic de acum, Ceaușescu „destabilizează” alinierea la semnalul de alarmă al Moscovei: „Trebuie să vă

spun că, din informațiile de care dispunem, rezultă că partidul, în Cehoslovacia, ține situația în mână”, e răspunsul său către Brejnev, transmis prin intermediul ambasadorului Basov. Prilej cu care îi înștiințează pe sovietici că e deja la curent cu înțelegerile și întâlnirile „unui grup de partide din țările socialiste, ocolind alte partide din țările socialiste”. Și să avertizeze: „Noi suntem foarte îngrijorați de eventualele acțiuni de amestec în treburile interne ale Cehoslovaciei.”

Un avertisment dur primește însă CC al PCC prin „Scrisoarea celor cinci” (din 15 iulie) semnată de liderii comuniști ai țărilor ce-și vor trimite curând armatele în Cehoslovacia. Documentul acuză „forțe potrivnice socialismului împreună cu cele revizioniste” că ar fi preluat controlul unor centre de putere și informație. „Popoarele țărilor noastre nu ne-ar ierta niciodată dacă am da dovadă de indiferență și neglijență față de un asemenea pericol”, amenință fățiș semnatarii. Fără să-i impresioneze însă, cum s-ar fi convenit, pe destinatarii...

Ceaușescu, în schimb, percutează printr-o adevărată campanie de presă în favoarea Cehoslovaciei. În „vizitele de lucru” de la Galați și Brăila (din 15–16 iulie) își exprimă „solidaritatea deplină cu poporul frate cehoslovac, cu partidul său comunist” și reamintește dezideratul desființării – concomitente, desigur – a Tratatului de la Varșovia și a NATO. Presa internă și internațională îi difuzează și îi comentează pe larg poziția. Ne bucurăm de sprijinul deplin al Iugoslaviei și al României – titreză și ziarele pragheze.

Un eveniment important din cursul verii anului 1968, ascuns publicului, este întâlnirea sovieto-cehoslovacă la nivel înalt de la Čierna nad Tisou (29 iulie – 1 august), o localitate aflată la granița cu Ucraina. După rundele de discuții, noaptea, fiecare delegație se retrage, cu trenul ei blindat, pe teritoriul

Cuprins

<i>Introducere</i> – Lavinia Betea	5
Capitolul 1 – <i>Solia lui Brejnev</i>	71
1. Notă de primire în audiență la Paul Niculescu-Mizil a însărcinatului cu afaceri ad-interim al URSS la București, din data de 16 februarie 1967, pe tema relațiilor sino-sovietice	73
2. Scrisori adresate lui Nicolae Ceaușescu de către cetățeni sovietici, în martie 1968	79
3. Notă de primire în audiență la Emil Bodnăraș a însărcinatului cu afaceri ad-interim al RP Chineze la București, din 24 iulie 1968, în legătură cu evenimentele din Cehoslovacia.	86
4. Informare făcută de Consiliul Securității Statului conducerii partidului, referitoare la atitudinea ostilă a autorităților sovietice față de România în cursul verii anului 1968, din 5 august 1968	91
5. Ce aflase Securitatea despre invazie. Interviu cu Ion Stănescu, președintele Consiliului Securității Statului (1968–1972)	99
6. Scrisoarea adusă la sediul CC al PCR, în noaptea de 20 spre 21 august 1968, din partea Ambasadei URSS la București ...	107
7. „Eu am dat prima știre despre invazia sovietică!”. Interviu cu Eugen Ionescu, corespondentul Agerpres la Praga în august 1968	115
8. Prima știre despre invadarea Cehoslovaciei transmisă de Radiodifuziunea română, 21 august 1968	123

Capitolul 2 – *Ziua mândriei naționale* 129

1. Reportaj apărut în *Scînteia*, referitor la atmosfera din Piața Palatului, înaintea și în timpul mitingului din 21 august 1968
132
2. Dumitru Popescu, martor la evenimente 134
3. Stenograma ședinței Comitetului Executiv din 21 august 1968 (fragmente) 136
4. Cuvântarea rostită de Nicolae Ceaușescu la mitingul din Piața Palatului Republicii din 21 august 1968 141
5. Declarația Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România cu privire la principiile de bază ale politicii externe a României, din 22 august 1968 145
6. Intervenții ale deputaților Ion Iliescu, Iustin Moiescu, Constantin Daicoviciu, Zaharia Stancu în timpul sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, din 22 august 1968 (fragmente)
157
7. Stenograma discuțiilor dintre Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito de la Vîrșeș, din 24 august 1968 (fragmente) 165

Capitolul 3 – *„Ne exprimăm deplina adeziune”* 183

1. Mărturia scriitorului Paul Goma referitoare la decizia de a se înscrie în PCR (extras din volumul *Soldatul câinelui*) 185
2. Mesaje de adeziune ale unor scriitori și artiști la politica internă și externă a PCR (Marin Preda, Zaharia Stancu, Dan Grigore, Irina Petrescu, Ion Bișan) 188
3. Scrisori adresate conducerii partidului în urma evenimentelor din Cehoslovacia, din august – decembrie 1968 193
4. Note informative ale Secției Organizatorice a CC al PCR privind evenimentele din RS Cehoslovacă, din august – septembrie 1968 . . . . .
. 206
5. Informări ale Secției Organizatorice a CC al PCR referitoare la situația turiștilor cehi și slovaci aflați pe teritoriul RSR, august 1968 218

Capitolul 4 – <i>Strict secret – între Brejnev și Ceaușescu</i>	223
1. Scrisoarea predată de A.V. Basov, ambasadorul URSS la București, în cadrul unei audiențe la Nicolae Ceaușescu, în ziua de 25 august 1968	229
2. Stenograma ședinței Comitetului Executiv al CC al PCR din 25 august 1968	234
3. Răspunsul CC al PCR la scrisoarea sovieticilor din 25 august 1968	260
4. Răspunsul CC al PCUS la propunerea României de a se convoca o reuniune a țărilor comuniste pentru a se discuta chestiunea invadării Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varșovia	264
5. Invitație adresată de Nicolae Ceaușescu lui Leonid Brejnev de a face o vizită neoficială în România, pentru a discuta probleme legate de situația internațională	266
6. Răspunsul lui Leonid Brejnev la invitația adresată de Nicolae Ceaușescu în aprilie 1969, în care refuză vizita în România, chemând o delegație a CC al PCR la Moscova, pentru a dezbate chestiuni de politică internațională	267
7. Notă de audiență a lui A.V. Basov (ambasadorul URSS în România) la Nicolae Ceaușescu, în care se stabilesc detalii despre vizita lui Leonid Brejnev la București, cu ocazia semnării unui nou tratat între cele două țări	268
8. Scrisoarea lui Leonid Brejnev către Nicolae Ceaușescu, în care solicită României să achite datoria pe anul 1968 la „Fondul de ajutorare a organizațiilor muncitorești de stânga”	272
9. Răspunsul lui Nicolae Ceaușescu la scrisoarea lui Leonid Brejnev din 17 iulie 1969, în care-l anunță că România va achita datoria restantă la „Fondul de ajutorare a organizațiilor muncitorești de stânga”	274
Capitolul 5 – <i>În loc de concluzii</i>	257
<i>Cronologie (1 ianuarie – 31 decembrie 1968)</i>	279
<i>Bibliografie</i>	287
<i>Index</i>	291